

Бъдни вечерь.

Бъдни вечерь е. Вѣтърътъ фучи и вдига снѣжинкитѣ по улицата. Вжщи е весело. Всички се радваме, а най-много ние — децата и съ нетърпение очакваме времето за сѣдане около трапезата. Майка ми нарежда на масата ястията, които ни много съблазняватъ, и едвамъ се въздържа да не ги нападне и изядемъ. На масата има сърми отъ зеле, постна баница, компотъ отъ сливи, орѣхи, смокини, а на най лично мѣсто е поставена питката съ левчето вжтре. Въ жгъла на стаята е сложена елхата, която е окичена много хубаво, но не сж и запалени свѣщичкитѣ, защото татко казва, че тѣ се палятъ, когато почнемъ да вечеряме.

Седя на стола и си мисля. И за кого предполагате мисля? — За беднитѣ. Има ли такава радостъ и веселие въ малкитѣ схлупени кжщички край града? Има ли тамъ такава хубаво наредена трапеза съ толкова хубави ястия? Има ли най-сетне тамъ елха, на която малкитѣ деца най-много се радватъ и скачатъ весели около нея? — Не! Тамъ нѣма това, а въ нѣкои кжщи, може би, и хлѣбъ нѣма. Защото бащата още не се е върналъ отъ кръчмата, кждето пие до късно и не се сѣща за своята жена и невръстнитѣ си дечица. А тѣ искатъ. Тѣ не мислятъ, откжде бедната майка ще намѣри хлѣбъ, за да се нахранятъ. Тѣ не виждатъ, какъ сърдцето на майката се кжса отъ мъжа и жалъ, като гледа децата си измръзнали, изгладнѣ-

ли, чиито уста все повтарятъ: „хлѣбецъ, мамо!“ Не виждатъ страданието, което се е изписало по майчиното измжчено лице. Тѣ искатъ и само искатъ. А бащата ще се върне късно — пиянъ, изпилъ всичко, което майката е припечелила отъ чужда работа презъ деня. Ще я наругае, а, може би, ще я набие, ще викне на децата да мълчатъ, защото иначе ще ги бие и ще си легне, за да стане утре пакъ да отиде въ кръчмата.

А утре е *Коледа*. Тѣ нѣматъ нищо. Децата плачатъ, майката стене, а бащата се мръщи. Боже Господи, какво нещастие! Сироткитѣ деца! Очитѣ ми се напълватъ съ сълзи.

„Какичко, защо плачешъ“? — чухъ гласъ.

Боже Господи, азъ съмъ се забравила и не съмъ усѣтила, кога е дошло време за вечеря. Станахъ, обърсахъ си сълзитѣ и се приближихъ къмъ масата. Погледнахъ въ страни — колко е хубаво! Свѣщичкитѣ на елхата бѣха запалени и тя приличаше повече на едно кжтче отъ пещерата, въ която се е родилъ *Спасителътъ*. Камбанитѣ на катедралата биеха и известяваха раждането на *Иисуса Христа*. Ние пѣехме за *Иисуса*. А децата отъ поменатитѣ бедни кжщички повтаряха своето „хлебецъ, мамо!“ Нека ние, които имаме, имъ отнесемъ!..

Венера Ант. Кавданска,
ученичка — София.

„Видишъ ли сиромасъ, дай му, и кога му давашъ, да ти се не свива сърдцето, понеже . . . Богъ . . . ще те благовослови за това въ всичкитѣ ти работи“.

(Второзаконие, гл. 15, ст. 10).

